

Tal dia com avui fa...

1 any

'Tak, Danmark'

El Parlament danès aprova una resolució en què diu que "la independència de Catalunya és un assumpte de diàleg pacífic i democràtic".

10 anys

Una altra de Clos

L'alcalde de Barcelona, Joan Clos, proposa el Tibidabo per a les celebracions blaugrana en un intent de treure-les de la Rambla.

20 anys

Núñez acusa

Núñez justifica l'acomiadament de Cruyff amb acusacions duríssimes, com ara que l'holandès estava més pendent dels negocis que de l'equip.

Full de ruta

Anna Ballbona

Tarannàs i tarambanes

Hi ha un tarannà, una manera de fer, que és molt difícil que canviï. Traspasa distàncies ideològiques, projectes polítics i nous objectius siderals, és una manera de manar, de dirigir, d'influir, de tenir poder. Una mica la de sempre. Traspasa generacions. És autonomisme, pujolisme, socialisme a Barcelona, l'ordre establert de tu a la Generalitat i jo a l'Ajuntament... Una particular endreça del món: que tothom girés sobre la sínia triada i au. Potser encara no som conscients de com n'és, d'arrelat, aquest model i de totes les seves reminiscències. Des de la dècada dels 80 –i d'abans– n'hi ha exemples oficials i documentats, que s'ajunten amb molts altres, d'oficiosos i vigents. Els tentacles d'unes formes que durant anys van ser no només acceptades sinó venides encara belluguen la cua i el cap. I no cal anar gaire lluny ni buscar rivals polítics. Segurament això no s'acaba en quatre dies. Segurament depèn, més del que pensem, de la po-

Una particular endreça del món: que tothom girés sobre la sínia triada i au

sició de cadascú.

També passa que, des de fora, d'oïdes tot és o molt maco o molt terrible. Aquests dies hi ha maneres de fer de tota la vida que s'han guanyat uns quants titulars. L'alcaldesa de Barcelona, Ada Colau, ha pactat amb el PSC, de qui fins com a mínim abans d'arribar al govern deia pestes. És que potser un govern amb una minoria asfixiant, el dia a dia d'un transatlàntic com Barcelona, és més complex que les proclames electorals? És possible. Capítol a part és la gestió socialista dels resultats paupèrrims (comparant-ho amb el que havien estat) a les municipals: és al govern de les quatre capitals de província del país, amb quasi totes les parelles de ball possibles. I un altre exemple "de tota la vida", ara que tornem a època electoral (si és que l'hem deixat mai): la picabaralla de l'IRPF i els globus sonda convergents, amb un ull a la presumible patacada del 26-J, criticant ERC i les revisions d'impostos (mode "ep, que vindrà el papus"). El que no ha canviat gaire són les batalles per manar i els neguits per si es deixa de fer-ho.

Tribuna

Assumpció Cantalozella. Escriptora

El grup Koiné

Si algú havia d'alçar la llebre de la situació de la nostra llengua, res més adient que hagin estat diverses persones procedents del camp de la sociolingüística, de l'escriptura, etc. els que s'hi hagin implicat. El Manifest seria impecable si no fos la vessada immensa en l'àmbit de les colonitzacions. Amb una al·lusió general, esmentant-ne les més històriques, n'hi havia prou. La polèmica està plantejada i és necessària, com ho demostra el comportament vacil·lant de la política catalana que, o bé no es manifesta o bé ho fa d'una faiso summament perillosa quan contempla dues llengües oficials: la catalana i la castellana.

LA CONSTITUCIÓ. El textos oberts de què disposem encara possibiliten opinions. Opinó que la Constitució ha de referir-se a la llengua catalana a la manera del primer article del Manifest del grup Koiné: "1. Que la llengua catalana és la llengua de Catalunya, en el sentit que és la llengua endògena del territori de Catalunya, on s'ha format i ha evolucionat històricament, i des d'on es va estendre als territoris contigus del País Valencià i les Illes Balears. És

la llengua en què sempre ha parlat el poble català."

N'HI HA PROU AMB AQUEST ENUNCIAT per saber quin és el rang de la llengua catalana. Els altres aspectes de llengües en contacte, minorització, usos, utilització pública, ensenyament, etc. haurien de recollir-se en una llei a part, semblant a la "Llei 7/1983, de 18 d'abril, de normalització lingüística a Catalunya".

“El Manifest seria impecable si no fos la vessada immensa en l'àmbit de les colonitzacions

ENS HEM DE PREGUNTAR si tots els estats europeus tracten l'oficialitat de la pròpia llengua a la Constitució. Seguint la Plataforma per la Llengua, en la informació oferta per Bernat Gasull el dimarts 25 de juny del 2013, el règim d'oficialitat no sempre es dona a la Constitució. Hi ha altres lleis bàsiques, sobretot de llengües o de funcionament de l'administració, que poden definir la llengua oficial de l'Estat. Suècia la fa oficial per una llei de llengües del 2009 de manera força clara i insistent. Alemanya fa una política molt forta de protecció de la llengua, amb poques lleis però molta política. L'alemany es defineix com a llengua oficial per la llei de procediment administratiu de 1976. Itàlia declara l'italià llengua oficial a la llei de minories lingüístiques del 1999, a més de nombroses lleis que n'estableixen l'ús. Els Països Baixos, amb una constitució molt feble, defineix els usos oficials del neerlandès per altres lleis en què també hi té en compte el frisó.

AQUEST SERIA EL MODEL. Amb una llei adequada per debatre *a posteriori*. I evitaríem els problemes a la Constitució.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Punts negres del carril bici

■ Fa més de 25 anys que disposem de carrils bici a la ciutat de Barcelona. Des de llavors, s'han ampliat les zones amb aquest espai reservat per a qui va en bicicleta. Amb cada ampliació, que representa un avenç cap a la sostenibilitat i una demostració de ciutat moderna, es pot observar la manca de planificació i la poca traça a l'hora fer compatible l'espai entre bicicletes, cotxes i vianants. A Barcelona podem trobar molts exemples on el que guanyem en sostenibilitat ho perdem en seguretat. Un d'aquests punts negres és al carril bici que hi ha al carrer Joan Güell amb la carretera de Sants, on els cotxes que giren per anar en direcció a la plaça d'Espanya envaeixen completament el carril bici, que també té el semàfor en verd en aquell moment. Queda molt maco dir la quantitat de quilòmetres de

carril bici que tenim a la nostra ciutat, però prefereixo tenir-ne menys i més ben planificats.

MIREIA GARRETA
Barcelona

Museu d'Història de Catalunya. No anem bé!

■ El dilluns dia 16 de maig, que era festiu, una colla de professors, afeccionats a la història i bons amics, vam anar a veure l'exposició *T'estimo? Una història de l'amor i el matrimoni*. Ens havíem reservat aquest dia des de feia un parell de setmanes. La sorpresa va ser quan vam arribar al MHC i un guarda de seguretat ens va informar que el museu estava tancat. "Però si fa uns dies vam veure a través del web que aquest dilluns festiu estava obert?", li vam dir. Ell, molt amablement, ens va ensenyar el web a través del seu mòbil i, ara sí, indicava que estava tancat. Segurament al-

gun responsable del museu ho va canviar a última hora, ja que el dia abans ho vam tornar a comprovar. La indignació va ser força notòria. Igual que la frustració d'altres parelles i famílies que es van trobar, com nosaltres, a les portes del museu i que també havien comprovat abans de venir si s'indicava el seu tancament. No anem bé, va ser l'exclamació generalitzada. A més, a l'entrada s'indiquen les dates de tancament durant l'any, i el 16 de maig no apareix enlloc. En aquest plafó s'informa que els dilluns està tancat excepte els que són festius.

Vull expressar la meua queixa i ho vull fer públicament, ja que potser si adreçés aquesta carta al MHC aniria directament a la paperera.

Molts de nosaltres tenim decidit fer el pas cap a un estat nou i estem esperançats que aquest nou estat ens aporti més bon nivell de vida i millors serveis. Hem de procu-

rar, tots plegats, de no fallar.

F. XAVIER CORTADA i JORDÀ
Prats de Lluçanès (Osona)

A l'hospital Germans Trias i Pujol (Can Ruti)

■ Vull donar les gràcies al cos mèdic i infermeria, especialment a la meravellosa persona que és la Dra. Marta Pérez i Grau. No tan sols per la correctíssima operació que em va fer, sinó pel tracte tan exquisit que va tenir amb mi i com de bé em vaig trobar des del primer moment de conèixer-la. Gràcies, Marta, no t'oblidaré mai. Cuida't, hi ha molta gent que necessita persones com tu.

PS: Llàstima que només sigues notícia quan involuntàriament cometeu algun error, i es doni més importància als cantants, pintors, poetes, polítics, etc.

JORDI COLOMÉ RIBALTA
Dosrius (Maresme)